

**Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 1935 r.
Izba II karna
sygn. 2 K. 1376/35**

Teza

1. Pobicie, po dokonanym już zamachu na określone w art. 21 k.k. dobro, nie może uchodzić ani za akt prawny obrony koniecznej, ani też za bezprawne jej przekroczenie.
2. Przekroczenie granic wyższej konieczności nie uzasadnia według § 4 art. 22 k.k. w przeciwstawieniu do § 2 art. 21 k.k. uwolnienia sprawcy od kary, a jedynie nadzwyczajne złagodzenie kary według zasad wskazanych w art. 59 k.k.

Z uzasadnienia

Kasacja oskarżyciela prywatnego Mikołaja K. zarzuca obrazę: a) art. 379 k.p.k. i art. 21 k.k. przez niezasadne uznanie, że oskarżony działał z przekroczeniem obrony koniecznej;

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Pierwszy zarzut kasacji jest uzasadniony.

Dla zastosowania przepisu art. 21 k.k. niezbędne jest ustalenie, że sprawca działał w obronie koniecznej, odpierając bezpośredni bezprawny zamach na dobro własne lub cudze.

Tymczasem z ustaleń zaskarżonego wyroku bynajmniej nie wynika, czy fakt pobicia oskarżyciela prywatnego był przedsięwzięty przez oskarżonego, celem odparcia takiego bezpośredniego zamachu na jego mienie – koniczynę. Według wspomnianych ustaleń pobicie oskarżyciela prywatnego przez oskarżonego miało raczej miejsce już po dokonaniu kradzieży koniczyny, po dokonanym przez oskarżyciela zamachu na mienie oskarżonego. Jeżeli zaś tak było, to wspomniane pobicie nie może uchodzić ani jako prawny akt obrony koniecznej, ani też za bezprawne jej przekroczenie. Odebranie przy skradzionej, znajdującej się już w posiadaniu złodzieja, mogłoby być aktem samopomocy (art. 22 k.k.). Jednakże przekroczenie granic wyższej konieczności nie uzasadnia według § 4 art. 22 k.k. w przeciwstawieniu do § 2 art. 21 k.k. uwolnienia sprawcy od kary a uzasadnia jedynie nadzwyczajne złagodzenie kary według zasad wskazanych w art. 59 k.k.

W świetle powyższych rozważań brak jest w zaskarżonym wyroku należytych ustaleń, konkretyzujących winę oskarżonego a w szczególności uzasadniających zastosowania § 2 art. 21 k. (art. 514 lit. f. k. p.), co powoduje konieczność uchylenia tego wyroku.